

Sygn. akt I KK 84/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Puskarski

SSN Andrzej Stępka

Protokolant Anna Kuras

w sprawie **B. K.**

skazanego za przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k.,
po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2020 r. w Izbie Karnej na posiedzeniu w
trybie art. 535 § 5 k.p.k.

kasacji Prokuratora Generalnego wniesionej na korzyść skazanego od
prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 12 lutego 2019 r.,
sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia
o środku karnym i w tym zakresie przekazuje sprawę
Sądowi Rejonowemu w O. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 lutego 2019 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w
O., po rozpoznaniu sprawy B. K., oskarżonego o to, że w dniu 2 grudnia

2017 r. na VI Oddziale Wojewódzkiego Zespołu Lecznictwa Psychiatrycznego w O., przy ul. W. kierował groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia wobec B. W. S., które wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym w czasie popełnienia tego czynu jego zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem była w znacznym stopniu ograniczona, tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., uznał oskarżonego B. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu odstępując od wymierzenia kary; na podstawie art. 41a § 1 k.k. orzekł wobec B. K. środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego W. S. na odległość mniejszą niż 100 metrów; zwolnił oskarżonego od kosztów procesu i opłaty i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu stosowne wynagrodzenie.

Wyrok nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się z dniem 9 marca 2019 r.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył, w części dotyczącej orzeczenia o środka karnym, na podstawie art. 521 § 1 k.p.k. Prokurator Generalny, kierując kasację na korzyść skazanego. Skarżący zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 43 § 1 k.k. i art. 39 pkt 2b k.k., polegające na orzeczeniu wobec B. K., na podstawie art. 41a § 1 k.k., środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego W. S. na odległość mniejszą niż 100 metrów bez wskazania okresu, na jaki zakaz ten orzeczono, w sytuacji gdy pierwszy z wymienionych przepisów przewiduje możliwość jego orzeczenia na okres od roku do lat 15.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna w stopniu oczywistym, co umożliwiło jej uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Bezspornie bowiem, orzekając wobec b. K., na podstawie art. 41a § 1 k.k., środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonego W. S. na odległość mniejszą niż 100 metrów, Sąd Rejonowy w O. zaniechał

wskazania okresu, na jaki zakaz ten orzeczono. Tymczasem stosownie do treści art. 43 § 1 k.k., jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, zakazy wymienione m.in. w art. 39 pkt 2b k.k. orzeka się w latach, od roku do lat 15.

Brak określenia w wyroku czasu trwania środka karnego potwierdza rażące naruszenie art. 43 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 2b k.k., które miało istotny wpływ na treść tego wyroku powodując, że przedmiotowe rozstrzygnięcie nie zawiera koniecznego, merytorycznego elementu, bez którego nie wiadomo, jak długo zakaz ten ma obowiązywać i sprawia, iż środek ten obowiązuje bez żadnych ograniczeń czasowych.

Nie było możliwe doprecyzowanie tego okresu w postępowaniu wykonawczym. Przepis art. 13 § 1 k.k.w. daje bowiem możliwość rozstrzygnięcia wątpliwości co do wykonania niewadliwego pod względem prawnym orzeczenia, a nie naprawienia uchybienia, którym jest dotknięte to orzeczenie. Jedynym sposobem wyeliminowania zaistniałej nieprawidłowości jest ponowne rozpoznanie i orzeczenie w tym zakresie przez właściwy Sąd (zob. m.in. następujące wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 2017 r., IV KK 5/17; z dnia 17 września 2015 r. III KK 299/15; z dnia 14 października 2014 r., III KK 125/14; z dnia 14 listopada 2008 r., V KK 256/08).

Dlatego należało orzec jak w części dyspozytywnej wyroku.